

РЕШЕНИЕ

№ 17078

гр. София, 20.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав, в
публично заседание на 07.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **11470** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано на основание постъпила жалба от Т. А. Ч., Е. А. Ч. и А. Хаик Ч., всички от [населено място], депозирана чрез адв. М. Й. от САК с приложено пълномощно, срещу Заповед №РД-40-405/12-03.1987 г. на Зам.-председателя на ИК на СНС с твърдения за нейната нищожност. Със същата на основание чл.95 и чл.98 от З. /отм./ собствения на наследодателката им А. Х. Ч., починала на 13.09.2022 г., недвижим имот: празно дворно място с площ от 610 кв. м, съставляващо имот с пл. Номер 601а от квартал 6, местност „В. – ВЕЦ С., по плана на [населено място], е отчужден за нуждите на Б. – за приемна сграда, търговия, услуги и спортен комплекс. В жалбата се твърди, че Заповед №РД-40-405/12.03.1987 г. е издадена и подписана от материално некомпетентен орган - Зам.-председателя на РНС „Х. Б.” инж.Е. П., вместо някое от компетентните лица - Председателя на ИК на СНС С. Н. или зам.-председателя на ИК на СНС К. Г., а след напускането му - С. М.. Това е така, защото на инж.Е. П. не са били делегирани правомощия от ИК на СНС да издава заповеди с правно основание чл.98 от З. /отм./. Такива са били предоставени на зам.-председателя на ИК на СНС К. Г.. По тези съображения, подробно мотивирани, поддържани в съдебно заседание от адв. М. Й. от САК и доразвити в представени писмени бележки се иска обявяване на нейната нищожност. Претендира се присъждане на направените по делото разноски по представен списък.

Ответникът Кмета на Столична община, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт К. Л., оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендирания от оспорващите адвокатски хонорар.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Приложено е заверено копие на административната преписка. Назначена е и е приета съдебно-почеркова експертиза, изготвена от вещото лице Д. В..

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Видно от представеното от оспорващите удостоверение за наследници, същите са наследници на А. Х. Ч., починала на 13.09.2022 г.

От представения Нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по дарение и доброволна делба №77, том VI, дело №1329/1984 г. на В. А., нотариус при Софийския районен съд се установява, че А. Х. Ч. е била собственик по силата на Нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по дарение и доброволна делба №77, том VI, дело №1329/1984 г. на В. А., нотариус при Софийския районен съд, на Празно дворно място, с пространство от 610 кв.м., съставляващо имот с пл.номер 601а от квартал 6 , местност В.-ВЕЦ С., по плана на [населено място], находящ се на ул. "454 - та", без номер, който по КККР на [населено място] е нанесен като ПИ с идентификатор 68134.1600.4662 по КККР на [населено място], одобрени със Заповед №РД18- 38/10.07.2012 г. на Изп. директор на АГКК, с адрес: [населено място], район „Студентски“, с площ от 622 кв. м, с трайно предназначение на земята: урбанизирана, с начин на трайно ползване: за друг вид застрояване, предишен идентификатор : няма, с номер по предходен план: 601а, квартал 6,м."В.", дипломатически район "В. шосе", ул."754-та".

Видно от представената от ответника административна преписка със съобщение, получено от А. Ч., същата е уведомена за началото на производството по отчуждаване на собствения ѝ недвижим имот на 19.06.1986 г. Към административната преписка са налични доказателства за развитото се административно производство, включително оценителен протокол от 13.08.1986 г., справка за имот с пл. №601а от кв.6, местност „В.“, молба за определяне на начина на обезщетение от 30.06.1986 г., декларация за семейно положение и други. След като с Протокол №98-10-51/09.03.1987 г. на назначена комисия е прието, че регулационната преписка е пълна и точна, със Заповед №РД-40- 405/12.03.1987 г. на Зам.председателя на ИК на СНС на основание чл.95 и чл.98 от З. /отм./, този имот е отчужден за нуждите на Б. - за приемна сграда, търговия, услуги и спортен комплекс. Заповедта е получена от А. Ч. на 19.03.1987 г. На основание тази заповед имотът е актуван като частна общинска собственост с Акт за частна общинска собственост №76/26.11.1996 г., вписан в Службата по вписванията. Впоследствие, с Акт №08357 за частна държавна собственост от 30.12.2013 г. ПИ с идентификатор 68134.1600.4662 по КККР на [населено място] е актуван като частна държавна собственост, като са предоставени права за управление на МВР на основание протокол №28/23.12.1985 г. на ИК на СНС.

След отчуждаване на имота, на основание чл.100 от З. със Заповед №РД-41-1857/27.08.1990 г. на А. Х. Ч. и 4 членното ѝ семейство е определен в частично обезщетение Апартамент №46, на 12 етаж, в бл.1 на [улица]с площ от 98,60 кв.м.

Видно от представеното от оспорващите заверени копие на оспорената заповед, същата е подписана от зам.-председател на ИК инж. Е. П., от началник отдел „Правен“ М. П. и от председател на ИК, чието име не е посочено. Със същите подписи е и завереното копие от заповедта, съдържащо се в изпратената от ответника административна преписка.

За установяване компетентността на подписалия заповедта са представени доказателства, от които е видно, че с Решение №3/19.06.1986 г. е решено ИК на СНС да се състои от 19 души, като за председател на ИК на СНС е избран С. М. Н.. С Решение №7/19.06.1986 г. е разпределено ръководството на специализираните органи на СНС, като на председателя С. Н. е определено да ръководи военноспециализираните звена. Видно от Протокол №10/14.07.1986г. на ИК на СНС е

било взето решение първия Зам.-председател на ИК на СНС К. Г. Г. да изпълнява функциите, свързани с отчуждаване на недвижими имоти и обезщетяване на техните собственици. Представено е и писмо №07-00-17/18.08.1986 г. на Председателя на Комитета по териториално и селищно устройство, в което е обективизирано съгласие, актовете по З. /отм./ за отчуждаване и обезщетяване на собствениците да се подписват от Зам.-председателя на ИК на СНС К. Г.. Впоследствие, с Решение по Протокол №18/21.12.1987 г. функциите по отчуждаване на недвижими имоти и обезщетяване на собствениците са предоставени на зам.-председателя на ИК на СНС С. М., а с Решение по Протокол №4/25.03.1988 г. – на зам.-председателя на ИК на СНС П. П..

За установяване, че процесната заповед към 1987 г. е получена от наследодателката на оспорващите без наличен подпис на Председател на ИК са събрани и гласни доказателства. В показанията си свидетеля Й. О., сестра на наследодателката на оспорващите, заявява, че е била собственик на съседния имот, който е отчужден по същото време. Заедно със сестра си са получили заповедите за отчуждаване, като и в двата акта не е имало подпис на Председател на ИК, а е било отразено /п/. Не си спомня дали връчената заповед е била в оригинал или е била препис. В тази връзка процесуалният представител на ответника обяснява, че оригиналите на актовете от вида на процесния, се съхраняват в архива на СО на [улица]. В архива на Н., където е и Дирекция „Инвестиционно отчуждаване, се съхраняват копия на цялата отчуждителна преписка, включително и препис от крайния акт. Затова заповедите, получени като копия от архива на СО, са копия на оригиналите, които са с подписи, а заповедите, получени като копия от архива на Н., са копия на преписите, в които вместо подпис е посочено /п/, което означава препис. От заключението на нещото лице по приетата по делото съдебно-почеркова експертиза се установява, че подписът, положен след думата Председател на ИК в Заповед №РД40-405 за отчуждаване на недвижим имот, с дата 12.03.1987 г. е положен от К. Г.. В тази връзка процесуалният представител на оспорващите, твърди, че този подпис е поставен впоследствие, като не го е имало към датата на издаване на заповедта. Други доказателства в тази насока, освен посочените по-горе, не са събрани в настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съдът счита жалбата за допустима като подадена от надлежни страни, наследниците на собственика на отчуждения имот, за които е налице правен интерес от оспорването. Доколкото в жалбата са наведени доводи само относно нейната нищожност, предвид разпоредбата на чл.149, ал.5 АПК, оспорването е без ограничение във времето.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове. В доктрината и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Валидността на един административен акт се преценява съобразно степента и тежестта на допуснатите при издаването му нарушения. Нищожност е налице при толкова висок интензитет и тежест на нарушенията на законосъобразността, че същият не поражда правни последици. Това значи административният акт да е издаден от лице без материална и териториална компетентност, или при грубо нарушение на формата, водещо до липса на формирано волеизявление от органа, както и при съществено нарушение на материалния и процесуалния закон като постановяване на акт при липса на каквато и да е законова опора. Липсата на компетентност на органа, издал акта е винаги основание за неговата нищожност.

Предмет на съдебна преценка относно нейната нищожност е Заповед №РД-40-405/12-03.1987 г. на Зам.-председателя на ИК на СНС, с която на основание чл.95 и чл.98 от З. /отм./ собствения на

наследодателката на оспорващите А. Х. Ч., починала на 13.09.2022 г., недвижим имот: празно дворно място с площ от 610 кв. м, съставляващо имот с пл. Номер 601а от квартал 6, местност „В. – ВЕЦ С., по плана на [населено място], е отчужден за нуждите на Б. – за приемна сграда, търговия, услуги и спортен комплекс с твърдения, че същата е издадена и подписана от материално некомпетентен орган, тъй като е подписана от зам.-председателя на РНС „Х. Б.“ инж. Е. П., вместо от Председателя на ИК на СНС С. Н. или зам.-председателя на ИК на СНС К. Г..

Съдът намира, въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства, че процесната заповед е валиден административен акт, издаден от материално и териториално компетентен орган – зам.-председателя на ИК на СНС К. Г..

Разпоредбата на чл.95, ал.1 З. /отм./, към датата на издаване на процесния акт предвижда, че недвижимите имоти, необходими за мероприятия на държавата, кооперации и обществени организации, се отчуждават с мотивирана заповед на председателя на изпълнителния комитет на окръжния, съответно на общинския народен съвет, при който е създаден Съвет за строителство и селищно устройство. Според ал.2 Изпълнителният комитет на Столичния народен съвет със съгласие на министъра на строителството и селищното устройство може да реши функции на председателя на изпълнителния комитет по отчуждаване на недвижими имоти и обезщетяване на собствениците да се предоставят на негов заместник, както и на председателите на изпълнителните комитети на районните народни съвети. Следователно тази разпоредба допуска делегиране на правомощията по ал.1.

От заключението на приетата по делото съдебно-почеркова експертиза, която съдът възприема като компетентна, вярна и съответна на събраните доказателства, се установи, че подписът на оспорения акт, представен както от оспорващите с жалбата, така и съдържащ се в заверено копие в административната преписка, положен след думата Председател на ИК е положен от К. Г.. Установи се, че на същия, с Решение по Протокол №10/14.07.1986 г. са предоставени функции по отчуждаване на недвижими имоти и обезщетяване на собствениците. Към момента на приемане на това решение именно С. Н. е бил председател на ИК на СНС, което се установи от Решение №7/19.06.1986 г. Следователно безспорно е установено, че оспореният акт е подписан от зам.-председателя на ИК на СНС, на когото на основание чл.95, ал.2 З. в действащата към този момент редакция са били предоставени правомощия по отчуждаване на недвижими имоти. Предвид това и доколкото отчужденият имот се намира в [населено място], то актът е издаден и подписан от материално и териториално компетентен орган.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема, че процесната заповед не е нищожен административен акт поради липса на компетентност на издателя ѝ, както твърдят оспорващите. В тази връзка неоснователни и недоказани са доводите им, че доколкото на получената от наследодателката им заповед след издаването ѝ не е имало подпис за Председател на ИК, а е било посочено само /п/, то следва извод, че към този момент същата не е била подписана от длъжностното лице. На първо място не се установи по категоричен начин, че това е било така. Съдът намира, че само свидетелските показания в тази насока не са достатъчни за установяване на този факт. Но дори да се приеме, че това е така, то отново не следва извод за нищожност на акта. Това е така, тъй като се установи, че в архива на СО, където и вещото лице е извършило проверка, е наличен акт, подписан за Председател на ИК от К. Г.. Не се установи, че този подпис е положен впоследствие, но дори и да е така, то с подписването му съдът приема, че порокът е отстранен. Съдът намира, че в случая следва да се отчете също, че към 1987 г. от административните актове са издавани преписи, а не копия, както е понастоящем. В преписите липсва подпис на издателя, а вместо това се посочва /п/. Така издаденият препис установява, че такъв акт е издаден и е подписан от съответното длъжностно лице. Дори и само такъв препис да е

върчен на собственика на отчуждавания имот, то това не води до нищожност на акта, след като е наличен оригинал с действително положен подпис.

Въпреки липсата на доводи в тази насока, съдът намира, че за пълнота на изложението следва да изложи и доводи за нищожност на акта на другите основание. В тази връзка приема, че в случая са спазени и останалите изискванията за валидност на административния акт - издаден е в предписаната от закона писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл.15 от З., който е действащия към момента на издаването процесуален закон. Налице и законово основание за издаване на акта. Само пълната липса на условията и предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание, би довело до нищожност на посоченото основание. Относно нищожността на акта и на процесуално основание настоящият състав приема разбирането, че не всяко нарушаване на административнопроизводствените правила води изобщо до недействителност на административния акт, а само същественото – това, което е повлияло или е могло да повлияе на съдържанието на акта. Нищожност може да обоснове само особено съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което практически е довело до липса на волеизявление. В случая волеизявление е налице, като краен акт, следователно не може да се обоснове извод за нищожност на процесуално основание.

Наличието на порока материална незаконосъобразност води до нищожност на административния акт само при наличие на изключително тежки нарушения: когато актът е изцяло лишен от законово основание, респективно налице е пълна липса на условията, визирани в хипотезата на правната норма. Съдът приема, че настоящият случай не е такъв.

Предвид изложеното следва извод, че в случая административният акт е издаден от компетентен орган, в изискуемата се писмена форма, като е налице ясно и разбираемо волеизявление и въз основа на посочена в акта правна норма, издаден е на посочено в закона правно основание, както и при липса на превратно упражняване на права от страна на административния орган.

По горните съображения, съдът намира, че обжалвания индивидуален административен акт не е нищожен, поради което жалбата с искане за прогласяването му за такъв следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски. Съгласно тази разпоредба когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за производството по настоящото дело, разноските за юрисконсултско възнаграждение на ответника следва да бъдат определени в размер на 100 лв., с оглед естеството на производство и реализираните процесуални действия по представителство на ответника по делото. Тази сума оспорващите следва да бъдат осъдени да заплатят на Столична община - юридическото лице, в чиято структура е ответникът.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Второ отделение, 52 - ри състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. А. Ч., Е. А. Ч. и А. Хаик Ч., всички от [населено място], срещу Заповед №РД-40-405/12-03.1987 г. на Зам.-председателя на ИК на СНС, с която на основание чл.95 и чл.98 от З. /отм./ собствения на наследодателката им А. Х. Ч., починала на 13.09.2022 г., недвижим имот: празно дворно място с площ от 610 кв. м, съставляващо имот с пл. Номер 601а от квартал 6, местност „В. – ВЕЦ С., по плана на [населено място], е отчужден за нуждите на Б. – за приемна сграда, търговия, услуги и спортен комплекс.

ОСЪЖДА Т. А. Ч., Е. А. Ч. и А. Хаик Ч., всички от [населено място] да заплатят на Столична община деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: